

Ingeborg Bachmann

simultan

På dansk ved
Karsten Sand Iversen

FORLAGET
VANDKUNSTEN

Simultan	7
Problemer problemer	43
I lykkelige øjne	81
Hundegøen	101
Tre veje til søen	123
Den uerklærede krig	221
<i>af</i> Karsten Sand Iversen	

simultan

Bože moj! så kolde hendes fødder var, men nu måtte det om-sider være Pæstum, der ligger det her gamle hotel, navnet, jeg forstår ikke hvordan det ..., jeg kommer i tanker om det lige om lidt, jeg har det på tungen, men hun kom ikke i tanker om det, hun rullede vinduet ned og stirrede anstrengt til siden og fremad, hun ledte efter vejen der skulle dreje af til højre, credimi, te lo giuro, dico a destra. NETTUNO var det altså. Da han sagtnede farten ved krydset og tændte fjernlyset, fik hun straks øje på skiltet, lyset faldt på det i mørket, blandt en halv snes hotelskilte og pile der viste vej til barer og strandbade, hun mumlede, men det var altså helt anderledes tidligere, der var jo intet her, intet som helst, for bare fem-seks år siden, nej virkelig, det er da ikke muligt.

Hun hørte gruset knase under hjulene og sten slå op mod karosseriet, blev siddende sammensunken, masserede sig på hal-sen, strakte sig så gabende, og da han kom tilbage, sagde han at det ikke duede, de måtte tage ind på et af de nye hoteller, her lagde de ikke engang sengetøj på mere, der var ingen gæster til gamle hoteller ved templer længere, midt mellem roser og under bougainvilleaer, og hun var skuffet og lettet, for resten var hun også fuldstændig ligeglad, sagde hun, dødræt som hun var.

De havde ikke kunnet tale meget med hinanden mens de kørte, på motorvejen var der hele tiden den der skarpe lyd, af vinden,

af farten, som fik dem begge til at tie, først ved frakørslen i Salerno, som de var en hel time om at finde, var der et og andet at bemærke, snart på fransk, så på engelsk, italiensk var han ikke særlig god til endnu, og efterhånden begyndte hun igen med den gamle syngen, hun satte melodi på sine tyske sætninger og stemte dem efter hans skødesløse tyske sætninger, hvor spændende at hun kunne tale sådan igen, efter ti år, hun syntes bedre og bedre om det, og nu oven i købet rejse, med en fra Wien! Hun vidste bare ikke hvad de havde at sige hinanden af den grund, bare fordi de begge kom fra denne by og havde nogenlunde samme måde at tale og tale afsides på, måske havde hun også bare, efter en tredje whisky på Hiltons tagterrasse, troet han ville gengive hende noget, en savnet smag, et manglende tonefald, en spøgelsesagtig følelse af et hjem hun ikke havde nogen steder mere.

Han havde boet i Hietzing, så brød han af, der måtte altså være noget der var blevet i Hietzing, svært at få sagt, og hun var vokset op i Josefstadt, Wickenburggasse, så fulgte den uundgåelige namedropping, de afsøgte det wienske terræn men fandt ingen fælles bekendte der kunne hjælpe dem videre, Jordans, Altenwyls, hun vidste selvfølgelig hvem de var, men lært dem at kende, nej, Löwenfelds kendte hun ikke, Deutschs heller ikke, jeg har allerede været for længe hjemmefra, som nittenårig tog jeg hjemmefra, jeg taler aldrig tysk mere, kun når der er brug for det, så gør jeg selvfølgelig, men det er noget andet, til det brug. På den romerske kongres havde hun først haft besvær med italiensk, nærmest lampefeber i grunden, men så var det gået meget godt, for ham var det selvfølgelig ubegribeligt, når

man som hun havde så mange diplomer i lommen, hun nævnte det også kun fordi de ellers aldrig ville have lært hinanden at kende og hun jo ikke havde nogen, end ikke den ringeste anelse, netop efter denne overanstrengelse hvor alle hendes tanker var et andet sted, i den her Hilton-pergola bagefter, og i FAO havde han altså kun brug for engelsk og fransk? og spansk læste han ret godt, men hvis han ville blive i Rom nu, så var det jo tilrådeligt, og han vaklede mellem privattimer og et italiensk kursus FAO organiserede.

Han havde været i Rourkela i nogle år og to år i Afrika, i Ghana, siden hen i Gabon, længere i Amerika selvfølgelig, endog gået i skole der et par år, under emigrationen, de flakkede begge den halve verden igennem, og til sidst vidste de nogenlunde hvor de, fra tid til anden, havde været, hvor hun havde tolket og han udforsket noget, hvad mon? spurgte hun sig selv, men hun spurgte ikke højt, og fra Indien vendte de tilbage til Genève hvor hun havde studeret, til de første afrustningskonferencer, hun var meget dygtig, hun vidste det også selv, hun blev højt betalt, hjemme ville hun aldrig have holdt det ud med sin selvstændighedstrang, det er så utrolig anstrengende et arbejde, men jeg kan godt lide det alligevel, nej, gifte sig, aldrig, hun ville ganske afgjort aldrig gifte sig.

Byerne hvirvlede op i natten, Bangkok, London, Rio, Cannes, så igen Genève uundgåeligt, Paris ligeledes uundgåeligt. Kun San Francisco, det beklagede hun dybt og inderligt, no, never, og det havde hun netop altid ønsket sig, after all those dreadful places there, og altid kun Washington, forfærdelig, ja, han

med, han havde også syntes den var forfærdelig, og dér ville han ikke kunne, nej hun heller ikke, så tav de, udmarvede, og lidt efter stønnede hun lidt, please, would you mind, je suis terriblement fatiguée, mais quand-même, c'est drôle, n'est-ce pas, d'être parti ensemble, tu trouves pas? I was flabbergasted when Mr. Keen asked me, no, of course not, I just call him Mr. Keen, for han virkede altid så keen på noget, også på hende under partyet på Hilton, but let's talk about something more pleasant, I utterly disliked him.

Mr. Keen, der ikke hed sådan og stod i vejen for Mr. Ludwig Frankel i FAO-hierarkiet, var genstand for deres fælles interesse ved jernbanebommene i Battipaglia, men viste sig også at give meget lidt udbytte fordi hun jo kun havde set ham én gang og Mr. Frankel også kun havde haft ham om sig og over sig i tre måneder, en ludfattig amerikaner, un casse-pieds monolingue, emmerdant, men, som han magtesløst måtte indrømme for sig selv, i øvrigt et helt afvæbnende hjælpsomt og godtroende menneske. Hun måtte endnu en gang misbillige og tale videre, I couldn't agree more with you, I was just disgusted, the way he behaved, og hvad havde manden bildt sig ind med sine godt halvtreds år og den skaldede isse der knap var til at overse længe-re under det tynde hår, og hun lod hånden glide gennem sin Mr. Frankels kraftige mørke hår og lagde hånden på hans skulder.

Han var ikke skilt, ikke helt, men lå i den skilsmisse en fru Frankel i Hietzing og han langsomt arbejdede på, han havde stadig ikke besluttet om en skilsmisse var det rigtige. For hendes del var det nær blevet til giftermål, men kort forinden var